Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Франціськаньска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѝ.

Рекламаціи неопечатанѝ вôльнѝ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ: въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 111. Субота 18 (30) Мая 1891. **Рôкъ I.**

Бракъ учителѣвъ народныхъ.

Нема мабуть красшого стану, якъ станъ учительскій, хочь обовязки его суть далеко труднѣйшѝ, одвѣчальнôсть, яка на нѣмъ спочиває, єсть далеко бôльша якъ въ кождôмъ другôмъ станѣ, бо въ рукахъ учителя спочиває не лишь доля и судьба поодинокихъ людей, але и цѣлыхъ поколѣнь, цѣлого народу. Але хто лишь дрôбку має любови до сего стану, хто хочь трошки готовъ ставати въ помочи свому ближньому радою и наукою и пожертвувати хочь маленьку частину своихъ трудôвъ для другихъ, для того сей станъ не буде за прикрый и недогôдный и вôнъ певно не буде нарѣкати на свою долю тою старою и лишь зneохочеными людьми выдуманою пословицею: „Quem dii odere, paedagogum fecere" — кого боги зненавидѣли, того учителемъ зробили. Противно можна бы сказати: Богъ того полюбивъ, въ котрого руки зложивъ судьбу молоденького цвѣту людского роду, котрый вôнъ має учити и выховувати такъ, щобы той цвѣтъ принѣсъ добрѝ овочѣ, бувъ колись и самъ щасливый и живъ для добра, щастя и славы другихъ людей.

Станъ учительскій єсть отже самъ въ въ собѣ дуже красный и має велике значѣнє та заслугує на найбôльшу повагу, але коли нинѣ чуємо лишь нарѣканя на него, коли люде, що єму присвятились, стогнуть та нарѣкають на него, то по найбôльшôй части лишь самѝ тому виннѝ, самѝ въ собѣ выкликують ту вôдразу и неохоту до него, о якôй нинѣ часто можна почути, бо котрый же станъ єсть нинѣ, такъ добрый, щобы чоловѣкъ не потребувавъ ся въ нѣмъ тяжко трудити, не потребувавъ працювати, не мавъ обовязкôвъ и одвѣчальности и мôгъ сказати, що єсть щасливымъ? Кождый станъ, кожде званє має певно свою добру и злу сторону а лишь вôдъ самого чоловѣка зависить, въ котру зъ нихъ вôнъ кине ся, на котру перехилить ся, зъ якои точки на него споглядає и якъ пôсля того устроює самъ собѣ своє житє.

Певно, що колибъ той, хто дивить ся лишь на то, щобы безъ великого труду розбогатѣти и жити вôдтакъ выгôдно та свобôдно, шукавъ способу до того въ станѣ учительскôмъ, ба, може ще на посадѣ учителя народного въ якôйсь маленькôй громадѣ, то вôнъ бы дуже перечисливъ ся. Але хто умѣє знайти мѣру середъ всѣлякихъ обставинъ и такъ собѣ устроювати житє, якъ того кождочасне положенє вымагає, особливожь у кого нема великихъ забаганокъ, выходячихъ дуже часто поза дѣйстну потребу, хто умѣє вдоволити ся и маленькимъ, та и то маленьке добре выхôснувати въ свою користь, той певно не буде нарѣкати на малый хосенъ, якій станъ учительскій приносить. Хиба нема нинѣ н. пр. такихъ учителѣвъ шкôлъ народныхъ, що сповняючи совѣстно свои обовязки и вдоволяючись своими доходами, умѣють ихъ такъ обертати въ свою користь, що не мѣнялись бы и зъ неоднымъ учителемъ шкôлъ середныхъ, котрый жиє въ бôльшôмъ мѣстѣ, має и значно бôльшѝ доходы, але якось нѣякъ не може, якъ то кажуть, на своє выйти? Наша доля, наше щастє, бачите, не зовсѣмъ зависить лишь вôдъ самого припадку, але мабуть чи и не въ найбôльшôй части вôдъ насъ самыхъ.

Але до чого мы то все говоримо? Ото въ послѣдныхъ часахъ ставъ великій бракъ учителѣвъ шкôлъ народныхъ. Шкôлъ народныхъ стає зъ кождымъ рокомъ чимъ разъ бôльше; народъ вже провиджує и горнесь радо до просвѣты, а ту нема кому учити. Мы якісь дивнѝ люде: чи можемо, чи нѣ, чи чуємо въ собѣ силу, чи нѣ, чи маємо средства до того, чи нѣ, премось лишь высше та все высше, а вôдтакъ, коли надѣя насъ заведе, коли не знайдемо того щастя, за котрымъ гонили, то лишь бѣдкаємось та нарѣкаємо на нашу долю. А прецѣ може якъ разъ було тамъ наше щастє, де мы не хотѣли его шукати. Тымъ то лишь стремленємъ заєдно до чогось высшого, нѣбы то лѣпшого, даючого нѣбы то бôльшу почесть, дасть ся пояснити, що нашѝ школы середнѝ переповненѝ молодѣжею, на декотрыхъ выдѣлахъ університету єсть тôлько людей, що ажь не можуть вôдтакъ достати вôдповѣдного помѣщеня, а семінаріи учительскѝ стоять пустками; шкôлъ народныхъ нема кимъ обсадити и посады учительскѝ по нашихъ громадахъ запыхають ся зъ конечности такими людьми, котрѝ вже пробовали всѣлякого, котрѝ якъ то кажуть, не могли нѣгде довго загрѣти мѣсця, та пôйшли на село на пана професора.

Лишь тымъ якимсь стремленємъ до чогось

Якъ Марта Тимариха повдовѣла.

Кольомана Міксата.

Нема то якъ тѝ любѝ, малѝ, дрôбненькѝ, бѣлявѣ жѣночки, — они такѝ добрѝ, такѝ тихѝ та смирнѝ якъ тѝ ягнятка. Але за всѣхъ вже тота Марта Тимариха! — Нема на свѣтѣ такои другои. Вôдъ коли вôддала ся, то на лици єи видко лишь усмѣхъ. Давнѣйше бувъ той усмѣхъ у неи изъ щастя а теперь зъ горя.

Не вадила она нѣкому своимъ щастємъ и не накидаєсь теперь нѣкому зô своимъ горемъ. Не величала ся давнѣйше та и теперь не нарѣкає. Але єи блѣде личко, то чимъ разъ блѣдше личко, розказує що дня кождому то, що и безъ того вже кождый знає.

Єи чоловѣкъ покинувъ єи безсовѣстно и безъ жалю. А прецѣ и вôнъ бувъ колись честною и працьовитою людиною, найспосôбнѣйшимъ сокерникомъ въ цѣлôй околици; хтобы то бувъ подумавъ, що вôнъ колись зрадить сю любу, якъ ангелъ добру жѣнку, що сила фальшивыхъ очей такъ вôдверне єго серце, що вôнъ зъ тою другою пôйде свѣтами, щобы тамъ десь марно пропасти?

И чутка про него пропала; хто знає, куды они обоє пôйшли. Порохъ на дорозѣ, въ котрôмъ затерлись ихъ слѣды, не розкаже о тôмъ, де они обертають ся, не розповѣсть о тôмъ докладно шелестѣюче листє, хочь и оно о тôмъ шепче!

Кобы бувъ хочь словечко сказавъ, коли покидавъ рôдне село, то краснôй бѣлявôй жѣночцѣ було бы бодай не такъ важко на серци. Кобы бувъ єи бодай хочь разъ ще поцѣлувавъ, кобы бувъ ѣй бодай хочь ось такъ сказавъ: „Вже мене нѣколи не побачишь; я полюбивъ другу и для неи буду жити!"

А то вôнъ єи потайкомъ покинувъ; они, бачите, такъ вже були змовились зъ собою. Вôнъ пôйшовъ и вже бôльше не вернувъ. И то вже рôкъ тому, якъ то стало ся; такъ, саме цѣлый рôкъ.

Вôнъ ще колись верне. Бôгме, що верне! Петро прецѣ не бувъ злымъ чоловѣкомъ. У него було завсѣгды добре серце. Вôнъ чей ще не зледащѣвъ; тота друга могла вôдобрати єму розумъ, могла закрастись въ єго серце, але єго лишь такій дуръ взявъ ся; зъ часомъ то промине и вôнъ опамятаєсь и таки назадъ поверне.

Марта Тимариха все того сподѣвала ся, а коли сидѣла та шила и ножицѣ ѣй зъ рукъ выпали, то она лишь зôтхнула та подумала собѣ; „Кобы то они коли вже разъ застромились въ дошку!" А коли видѣла черезъ вôкно, що летить сорока, то зновъ зôтхнула та погадала собѣ: „Кобы то она сѣла собѣ на нашôй стрѣсѣ!"

Але якось анѣ ножицѣ анѣ сорока не хотѣли брехати...

Вечеромъ, бувало, сяде собѣ въ дверехъ на порозѣ, бо зъ вôдси було добре видко далеко, далеко, якъ крутивъ ся гостинець ажь до того мѣсця, де вже хмары своимъ крайкомъ волочать ся по земли.

Она прислонювала вôдтакъ своє красне блѣде личко маленькою рукою и такъ дивила ся на ту велику розложену передъ нею и повну тайны книгу, на котрôй якъ бы тѝ буквы показувались, то возы зъ наборомъ, то люде, що вертали зъ ярмарку, то подорожнѝ и Богъ знає що це за всѣлякѝ постати.

Люде зъ села переходили часто попри ню и неразъ здоровкались зъ нею, але она ихъ не видѣла.

„Марта выглядає свого чоловѣка!" шептали люде до себе и усмѣхались при тôмъ.

А прецѣ бѣдна Марта мала рацію. Єи серце знало бôльше, якъ весь свѣтъ зъ цѣлою своєю мудростію.

Коли она одного дня зъ рана, пôдливала дуже пильно тютюнъ (єи чоловѣкъ, колибъ повернувъ, закуривъ бы собѣ прецѣ неразъ зимою люльочку), зайшла на обôйстє якась стара дзьобата баба. Она прийшла зъ якоюсь звѣсткою.

высшого, тымъ гоненемъ за якимсь невиданымъ щастємъ, дасть ся хиба пояснити сей бракъ у насъ учителѣвъ народныхъ, бо прецѣ на учителя народного не потреба авѣ великихъ наукъ анѣ довгого часу, щобы нимъ стати, и приходить ся значно скорше до кусника хлѣба, якъ де инде, анѣ удержанє пôдчасъ науки въ семинарии учительскôй не єсть такъ труднє и неможливе, анѣ наконецъ платня молодого учителя не єсть зновъ такъ дуже нужденна щобы лѣпше було кидати ся що кôлька мѣсяцѣвъ де инде и шукати що разъ то нового заробку, замѣсть осѣсти де въ якôй громадѣ и тамъ трудитись для добра загального а при тôмъ завчасу и для себе. Краєвй власти роблять що можуть, щобы позыскати бôльше силъ учительскихъ а мимо того все то якось на дармо. Отъ и теперь, выдала краєва Рада школьна розпоряджене до всѣхъ окружныхъ Радъ школьныхъ, въ котрôмъ приказує имъ звертати увагу на талановитыхъ учениковъ школъ народныхъ, сынôвъ селянъ та мѣщанъ и накланяти ихъ, щобы вступали до семинарій учительскихъ а Выдѣлъ краєвый має зновъ припоручити Выдѣламъ повѣтовымъ щобы запомагали молодыхъ людей, що хотѣли бы вступити до семинарій учительскихъ, грôшми ажь до покôнченя науки.

Мы зъ своеи стороны радимо такожь нашôй молодежи вступати до семинарій учительскихъ и коли бы мы такъ могли влити свôй поглядъ другимъ, то бодай половинѣ нашои молодежи пôддавали бы мы гадку кидатись на се поле. Ба, скаже хтось може, кобы то учителѣвъ лѣпше платили, то може и не оденъ пôйшовъ на народного учителя; але при такôмъ станѣ, якъ теперь, то годѣ. На то скажемо, що и въ тôмъ єсть рація, але на нашъ поглядъ все таки лѣпше щось, якъ нѣчого, лѣпше щось трошки а певного, якъ богато а лишь вôдъ нинѣ до завтра. Тому то наша молодѣжь не повинна такъ дуже сторонити вôдъ стану учительского; най кидаєсь до него, коли єсть часъ; може прийти пора, коли и доля учителѣвъ полѣпшить ся а вôдтакъ не стане вже мѣсця для тыхъ, що не скористають зъ часу и тогды будуть знову лишь жалѣ и нарѣканя.

Рада державна.

Комисія палаты панôвъ выготовила своє справозданє о преложеню правительственнôмъ що до реформы правничихъ студій. Проєктъ правительства предкладає реформу що до тыхъ трехъ точокъ: 1. Зменшенє чотиролѣтного часу студій на 7 семестрôвъ, а евентуально зменшенє першихъ двохъ рокôвъ на 3 семестры; 2. Побôльшенє предметôвъ науковыхъ при студіяхъ и при испытахъ; 3. Ухиленє рôвного значеня докторату зъ испытами державными. — Комисія не приняла першои точки предложеня, а на двѣ другй точки згодилась. Въ мотивахъ що до непринятя першои точки, каже ся, що на студіи римского права повинно кластись якъ найбôльшу вагу, тожь и наука того предмету повинна розкладатись на чотири семестры а не на три. Число студентôвъ на выдѣлѣ правничôмъ въ порôвнаню до потребъ практичного житя, єсть такъ велике, що справдѣ не потреба давати нѣякои полекшѣ въ тыхъ студіяхъ. А єсли говорить ся, що острый новый законъ войсковый треба чимсь вынагородити для студентôвъ, то не треба сего робити въ некористь самыхъ студій правничихъ, а лишь зарядити що иншого, н. пр. вчислити рôкъ службы войсковои до лѣтъ пôзнѣйшои службы державнои, дати авскультантамъ заразъ адюта и т. п.—Комисія годить ся на се, щобы докторатъ не мôгъ заступати испытôвъ державныхъ, але и надѣє ся, що докторатъ буде закономъ признаный и на дальше за потрѣбный для адвокатуры и певныхъ галузей службы державнои.

Переглядъ політичный.

Въ Палатѣ панôвъ вôдбуде ся нинѣ засѣданє, на котрôмъ будуть читати ся другій разъ проєкты законôвъ, мѣжь иншимъ и законъ о реформѣ студій правничихъ, а вôдтакъ вôдбуде ся выбôръ комисіи для договорôвъ державныхъ.

Французскй студенты вôдъѣхали вчера зъ Праги. На дворци пращало ихъ множество народу и молодѣжи; деякй панѣ вручили имъ хорошій вѣнецъ. Коли поѣздъ рушивъ, роздали ся оклики: „Най живе Франція!“ и „На Здаръ!“ На зъѣздъ „Соколôвъ“ въ Празѣ надѣють ся такожь французскихъ делеґатôвъ.

Проґрама осѣнныхъ подорожей нѣмецкого цѣсаря вже уложена. Въ першихъ дняхъ вересня приѣде цѣсарь Вільгельмъ разомъ зъ канцлеромъ Капрівимъ на маневры до Австріи а вôдтакъ поѣде до Баваріи.

Зъ Берлина доносять, що цѣна пшеницѣ спала тамъ вчера о 6 а жито о 5 марокъ на 100 сотнарахъ метр., а сими днями спаде мабуть ще низше. Въ сѣй справѣ має цѣсарь скликати на кôлька днѣвъ парламентъ. Рада мѣста ухвалила 73 голосами противъ 5 нагле внесенє соціялиста Зінґера щобы въ виду злого выгляду на урожай и зô взгляду на высокй цѣны збôжа домагати ся вôдъ канцлера державного и пруского президента міністрôвъ застановленя а вôдтакъ и повного знесеня мыта на збôже.

Neue Fr. Presse доносить зъ Парижа: Россійскй ґазеты голосять, що 5.200.000 білетôвъ на французску выставу въ Москвѣ продано гуртомъ московскимъ банкірамъ жидамъ Ґрінвальдови и Полякову, и що на случай, коли бы спродажѣ тои не униважнено, выстава буде замкнена. Парискій банкіръ Суанъ каже на то, що въ Москвѣ не хоче нѣхто заключати интересôвъ зъ выставою. Мы продали білеты бôльшôй фірмѣ гуртомъ, бо она займе ся дрôбною продажею, не вôльно ѣй однакъ мѣшати ся у внутрѣшнй справы выставы. Выбрано фірму Ґрінвальда, бо она давала певну запоруку и въ повнѣ заслугує на вѣру. Се знову, до якого вѣроисповѣданя она належить, намъ до того нѣяке дѣло.

На йоньскихъ островахъ наставъ вже спокôй. Слѣдство въ справѣ розрухôвъ веде прокураторъ Бензісъ.' Правдоподôбно пятьохъ головныхъ аґітаторôвъ засудять на кару смерти. Показуєсь, що убита дѣвчина не була христіянкою а жидôвкою. — Жидамъ, котрй выемиґрували зъ Корфу, позволивъ султанъ поселити ся въ Альбаніи. Вѣсть сю подає турецка урядова ґазета „Тарікъ“.

Новинки.

— **Пора градовыхъ тучь** настала вже и у насъ. Ото вже зъ рôзныхъ сторôнъ надходять вѣсти про страшнй грады. Оногды доносили мы про градъ коло Дрогобича, вчера про градъ въ Самбôрщинѣ, а нинѣ маємо до занотованя вѣсть про градову тучу въ Перемыскôмъ. Тамъ надъ селомъ Малковичѣ надтягнула дня 24 с. м. зъ полудня о $3\frac{1}{2}$ год. чорна хмара вôдъ полудневo-всхôдной стороны и середъ страшной бурѣ зъ громами упавъ градъ, величины середнои картофлѣ а навѣтъ гусячого яйця и знищивъ всю надѣю бѣдныхъ селянъ, що нетерпеливо дожидали жнивъ. Градъ падавъ цѣлу годину. Цѣле село выглядало якъ озеро, а зôбранй воды понищили всѣ сельскй мосты и дороги. Засмученй люде

— Мене, Марто приславъ до тебе твôй чоловѣкъ. Вôнъ просить тебе, щобы ты на него не гнѣвалась! Єму теперь жаль, що вôнъ тебе покинувъ. Вôнъ на роботѣ въ третôмъ селѣ зъ вôдси: они тамъ направляють стару баню на церквѣ. Вôнъ не може зважитись зайти самъ до тебе, бо боить ся, що ты на него дуже гнѣваєшь ся. Вôнъ казавъ тобѣ сказати, шобы ты, коли на него не гнѣваєшь ся, зайшла до него.

— Ходѣмъ таки заразъ! — сказала на то бѣлява жѣнка.

Скинула зъ себе чорну хустку и завязалась червоною, красною, котру мала лишь на недѣлю. Петрови та хустка дуже подобалась. А вôдтакъ и якось лѣпше яло ся въ тôй хустцѣ въ такъ важный день.

На самъ вершокъ банѣ мали закладати позолочуваный хрестъ. Панѣ въ дворѣ повила була близнята и дякуючи Богови, жертвувала хрестъ до церкви.

— Ану, хлопцѣ, хто приймаєсь?—спытавъ Михайло Реґій, будôвничій.

— Я! — сказавъ Петро. — Я, пане майстеръ.

— Иди, лѣпше, ты Сафоне Белендюку! Ты, Петре, вже трохи потяжкій.

— Я ще нѣколи не чувъ ся такъ легкимъ якъ нинѣ.

— Я тобѣ и вѣрю. Ты позбувъ ся тои, що тебе була опутала. Отже ты ей таки на правду нагнавъ вôдъ себе? Не зла була молодиця. Що, не правда, Сафоне?

Петро спустивъ голову въ долину и ставъ говорити поволи та гнѣвливо:

— Менѣ самому було ей встыдно. А вôдтакъ правду сказавши: Що вже разъ круглє, то и котить ся.

— Покотило ся и вôдъ тебе, що, може не правда? Чуєшь Сафоне? Га, га, га! Ты урвитлю! За тожь закладай теперь золотый хрестъ на баню.

Петро поглянувъ погордливо але спокôйно на Сафона.

— Чому Сафонъ, пане майстеръ, коли и я ще годенъ? Я когось зъ вôдкись выглядаю. Ажь серце менѣ бє ся, такъ вже чекаю, чи она прийде. Отъ вылѣзу на баню хочь бы лишь поглянути въ ту сторону, де моє рôдне село, ажь на край самого гостинця.

Най и такъ буде! Лишь спѣши ся, я по дамъ тобѣ самъ крôзь горѣшнє вôконце хрестъ, коли вже будешь на вершку.

Петро таки й заразъ вылѣзъ пôдъ самъ верхъ; вôнъ лѣзъ по руштованю зъ дошокъ такъ зручно якъ та вывѣрка.

— Давайте хрестъ! крикнувъ вôнъ, схилившись въ долину, — най єго чимъ скорше заложу.

— Бери сыну!

Петро лѣзъ ще высше, а коли вже ставувъ на самôмъ вершку, то передовсѣмъ споглянувъ въ сторону, зъ котрои ишла дорога зъ єго села.

— То они тамъ идуть! То Марта! Якъ она бѣжить попередъ старои бабы.... теперь скручують въ село.

Серце стало єму страшно бити ся, вôнъ почувъ, що духъ въ нѣмъ запирає, рука єму дрожала, въ очахъ потемнѣло.

— А що, Петре! Зайшовъ?

Змѣшаный и дрожачимъ голосомъ вôдповѣвъ вôнъ:

— Въ котре гнѣздо єго заложити?

— Старый будôвничій лишь поблѣдъ и перехрестившись крикнувъ сумнымъ голосомъ черезъ вôконце:

— Закладай въ котре небудь!

А то тамъ на вершку було выдовбане лишь одно гнѣздо. Тôлько тôй, котрому голова закрутилась мôгъ тамъ видѣти два або три. Старый вже знавъ, що зъ того буде.

Вôнъ пустивъ ся якъ скаженый долѣ сходами зъ середины вежѣ, бо знавъ, що закимъ ще збѣжить въ долину, то Петро буде вже на долинѣ, ба буде ще дальше, бо ажь — на тамтôмъ свѣтѣ.

Рôвночасно зôйшлись чоловѣкъ зъ жѣнкою пôдъ вежею, але той, що злетѣвъ зъ горы бувъ вже неживый.

ходять зъ заломаными руками по поляхъ, та думають, чимъ ихъ засѣяти, акъ выжити и зъ вôдки взяти грошей на податки. Вôдъ кôлькохъ лѣтъ терпить громада вôдъ неурожаю, мышей и посухи, а теперь, що градъ не збивъ, то злива страшна знесла, замулила всѣ ярй засѣвы и сплескала рôвно, якъ на боиску. Луки замулений, бракъ пашѣ дасть ся дуже почути. Громада подала до перемыского Староства просьбу о вôдписанє податкôвъ и єсть надѣя, що Староство увзгляднить нещастє громады та не вôдмовить просьбѣ.

— **Білєты на зелѣзницѣ державнй.** Міністерство торговлѣ розпорядило сими днями, що білєты до поѣздôвъ державныхъ зезѣзниць, начавши вôдъ десятои стрефы (100 кільометрôвъ) можна купувати по звычайныхъ цѣнахъ въ урядахъ почтовыхъ. У Львовѣ спродають ся они на головнôй почтѣ при вôкнѣ, де надають ся грошевй листы. Білєты тй суть важнй на цѣлый рôкъ, и не обовязують до ѣзды лишь найблизшимъ поѣздомъ.

— **До Америки**. Нашимъ селянамъ въ околицяхъ Золочева та Зборова зôбралось якось дуже на охоту до Америки а именно до Бразиліи. Якіись мелникъ зъ Соколôвки такъ имъ завернувъ голову, що они гадають, що знайдуть заразъ въ Америцѣ правдивый рай. Особливо вôбралось на охоту до Америки селянамъ зъ сѣлъ: Ивачѣвъ, Вовчкôвцѣ, Кабарôвцѣ и Нуще... Они спродають ґрунты и выѣздять до Америки. Дня 15 н. ст. мая выѣхало зъ Нуща шѣсть родинъ; одинъ господарь выбравъ ся въ шестерома дѣтьми. Варто, щобы власти вглянули близше въ сю справу и звернули свою увагу на того мелника аґента, що вже разъ вôдвѣзъ транспортъ зложеный зъ 60 людей до Гамбурґа а теперь має за другимъ повернути.

— **Жертвы скаженого вовка въ Садаґурѣ** вернули, якъ мы то вже доносили, домôвъ и зъ 29 особъ, що лѣчили ся въ Букарештѣ у дра Бабеса, померли лишь три. Др. Бабесъ каже въ письмѣ до дра Ключенка въ Чернôвцяхъ, що має повну надѣю, що вылѣченй нимъ люде будуть жити, бо вôдъ часу ихъ покусаня минуло вже бôльше якъ 35 днѣвъ. Письмо дра Бабеса звучить дословно такъ: „Букарештъ 22 мая 1891. Вельми поважаный пане товаришу! Особы покусанй скаженымъ вовкомъ скôнчили нинѣ курацію и завтра рано вышлють ихъ до дому. Крôликъ, котрому защѣплено мозокъ вовка, выявивъ 15-го дня по перерѣзаню чашки характеристичнй ознаки скаженины и згинувъ по трехъ дняхъ. Другій крôликъ, котрому такъ само защѣплено, згинувъ на рану вôдъ зараженя. Изъ крôлика погибшого на скаженину зроблено инфекцію ще двомъ крôликамъ. Окрôмъ дѣвчины, котра дôсталась уже за пôзно па курацію, заслабло и померло на скаженину ще тôлько двоє людей Ґікаль и Куґлеръ, але они були найбôльше покалѣченй. Можна сподѣватись, що оденъ або й два зъ лѣченыхъ упаде ще жертвою хоробы, а все таки я можу напередъ повѣдомити, що найбôльша частина зъ покусаныхъ полишить ся при житю, бо вôдъ укушеня минуло вже 35 днѣвъ. Результатъ нашого щѣпленя бувъ бы може ще користнѣйшій, наколибъ мы розпоряджали бôльшою скôлькостію шпіку хребетового. Мы думаємо, що вôдъ часу впровадженя щѣпленя антікольного ще нѣколи не була потрѣбна бôльша скôлькôсть шпіку хребетового, якъ въ сѣмъ случаю, де мы мали 29 особъ въ курації дуже небезпечно покусаныхъ вôдъ скаженого вовка. Окрôмъ того знаходилось ще 6 тяжко а 16 лекше покусаныхъ особъ скажеными собаками. Намъ було потрѣбно денно шпіку хребетового зъ 5 крôликôвъ, пôдчасъ коли самъ Пастеръ зуживає на день лише 2 до 3 крôлики. Мы просимо ще Васъ, щобы Вы ласкаво повѣдомляли насъ що мѣсяця о станѣ лѣченыхъ тутка, якъ и о инпшихъ особахъ покусаныхъ тымъ самымъ вовкомъ. — *Дръ Бабесъ*".

— **Дръ Иванъ Ключенко,** кандидатъ адвокатскій зъ Станіславова, перебравъ ся до Босны, и має вступити тамъ въ державну службу.

— **Въ Стрыю** розвязано вчера въ наслѣдокъ розпорядженя краєвои Рады шкôльнои осьму клясу тамошнои ґімназіи и розпоряджено новй вписы въ дняхъ 29 и 30 с. м. Дня першого червня розпочинає ся письменна матура.

— **Огнѣ**. Въ селѣ Пониковици коло Бродôвъ згорѣли въ ночи зъ 22 на 23 мая 2 загороды селяньскй и фôльварокъ домініканôвъ. Шкода выносить около 10.000 зр. — Въ Жидачевѣ згорѣло дня 25 с. м. 4 хаты мѣщаньскй и кôлька будынкôвъ господарскихъ. Огонь повставъ, здаєсь черезъ неосторожнôсть теслѣвъ, що робили коло якоись стодолы. Додати потреба, що пôдчасъ огню не було тутъ майже нѣякого ратунку хочь була и вода пôдъ бокомъ и мѣсто має приборы до гашеня огню. Огонь не прибравъ лишь длятого бôльшй розмѣры, що на дворѣ не було вѣтру и що дерева хоронили другй домы вôдъ огню. — Въ Кульпарковѣ погорѣла въ ночи дня 27 с. м. хата селянина Василя Ґолды, а мѣсцева сторожа огнева пригасила огонь по тяжкôмъ двогодиннôмъ трудѣ, бо селяне кульпаркôвскй якось не мали охоты самй помагати а лишили все на помôчь сторожи.

— **Папѣросы причиною огню**. Не першинка то коли де въ якôмъ селѣ у насъ настане огонь вôдъ папѣроса або люльки. Хиба то у насъ перевели ся вже тй люде, що таки запалену люльку запихали за стрѣху або о стрѣшокъ? Мало що не то само робить нинѣ сѣльска молодѣжь по селахъ зъ папѣросами. Черезъ папѣросъ выбухнувъ и огонь въ Раковѣ пов. золочѣвского, про котрый мы свого часу доносили. Якіись парубокъ двôрскій, що робивъ на лѣсничѣвцѣ закурювавъ папѣроса сѣрничкою и вôдъ неи упала головка на стрѣху та запалила єи. Єсть то найлѣпша пересторога якъ треба бути зъ сѣрничками та папѣросами и люльками осторожнымъ а заразомъ и знакъ для властей громадскихъ, щобы строго доглядали того, щобы молодѣжь не крутилась по селахъ особливо ночами зъ папѣросами по пôдъ стрѣхи.

Господарство, промыслъ и торговля.

— **Про станъ засѣвôвъ** подає „Галицке товариство господарске" дальше такй вѣсти:

Зъ Тернопôльского доносять, що довша посуха повздержала веґетацію въ поли и все представляє ся досыть сумно. Озиме збôже зрѣдло и держить ся при земли, а ярины, посѣянй передъ слотою, такъ прибитй, що ледви посходили зъ землѣ. Посуха дала ся взагалѣ дуже чути, а особливо при оброблюваню рôлѣ на бараболю, бо треба було єи кôлька разôвъ ралити, паринати и валкувати, закимъ єи приготовилось якъ треба. Взагалѣ кажуть, що єсли посуха ще якіись часъ потреває, то певно буде неурожай. Сады зачали цвисти, нарѣкань на хрущѣ нема. Цѣна пѣшого робôтника 18 до 20 кр., тяглого 1 зр. до 1 зр. 20 кр.

Въ Збараскôмъ панує вôдъ 28 цвѣтня посуха; черезъ ню ще бôльше погôршивъ ся и такъ уже не знаменитый станъ пшеницѣ й жита. Ячмена засѣяли, овесъ починає не зле сходити. Горохъ и бôбъ сходить такожь не зле. Конюшина мало пôдрастає, такъ само травы на лукахъ. На облогахъ нема на чôмъ пасти, вôдъ кôлькохъ днѣвъ пасуть уже худобу на бѣлôй конюшинѣ, але голодна вертає домôвъ. Капусту зъ розсадникôвъ мѣсцями высаджують.

Въ Теребовельскôмъ и Чортковскôмъ переорано майже всюды рѣпакъ, а що осталось, то хрущики зъѣли. Пшениця и жито черезъ посуху никне що-разъ бôльше, ячмена зôйшли але не ростуть. Горохъ и бôбъ, передъ слотою посѣяный, дощъ потôмъ такъ збивъ, що зробилась шкаралупа, котру ажь треба було усувати, щобы могли рослины зъ землѣ выдобутись, а теперь черезъ посуху они що-разъ бôльше никнуть. Кукурузу всюды зачинають сѣяти, а бульбу садити. Конюшина мѣсцями знаменита, мѣсцями лише середна, за те луки ледви зазеленѣлись, бо трава черезъ зимно и посуху тупо росте. Сады вже въ части вôдцвили, однакожь здає ся, що яблокъ и грушокъ не буде. На хрущѣвъ не жалують ся.

Зъ Гусятиньского и Борщѣвского пишуть, що по безнастанныхъ дощахъ до 1 мая, а потôмъ по тридневнôй горячи и сухихъ вѣтрахъ рôля твердо зашкорупилась и держить рослины, якъ въ клѣщахъ. Озимины розвинулись мало, жита навѣть зрѣдли, ярины терплять черезъ посуху. Засѣву не покôнчено въ цвѣтни, длятого потôмъ зъ поспѣху дуже мучено инвентарь. Всѣ дерева овочевй цвитуть рясно. Робôтникъ пѣшій коштує 15 до 25 кр., тяглый 1 зр. 50 кр.

Въ Залѣщицкôмъ хрущикъ дуже пустошить рѣпакъ. Пшеницѣ мôрнй, а жита лихй. Ранше засѣянй ячмена и вовсы пôдсыхають и жовкнуть, пôзнѣйшй не сходять черезъ посуху. Кукурузы до теперь дуже мало посѣяно, конюшину псують мыши, бульбъ ледво половину засаджено. Розсады капусты и тютюну ще не засаджено. Сады цвитуть. Робôтникъ пѣшій бере 30 до 40 кр.

Въ Городеньскôмъ и Коломыйскôмъ такожь жалують ся на посуху, котра здержує розвôй рослинъ. Озимины, именно жита выглядають взагалѣ мѣрно. Конюшина досыть добра, луки гôршй. Загально нарѣкають на хрущѣ маєвй, що роблять великй шкоды въ садахъ.

Торгъ збôжемъ.

29 мая	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	9.25 10.50	8.50 10·—	8.15 10.10	9.25 10.50
Жито	6.80—7.50	6.65—7.10	6.60—7.25	7.——7.60
Ячмѣнь	5.75—6.60	5.25—7.—	5.50—6.30	5.75—7.25
Овесъ	7.25—8.—	7.——7.50	6.85—7.50	7.50—8.25
Горохъ	—.——.—	6.— 10.—	6.— 10.50	6.30—9.75
Выка	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Рѣпакъ	12.50 13.50	12.50 13 25	12.25 13.30	13.—14.—
Хмель	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Конюшина чер.	42.—52.—	41.—48.—	41.—47.—	42.—52.—
Конюшина бѣла	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Оковита	15.—15.50	—.——.—	—.——.—	—.——.—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Хмель ôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ ôдъ 15·— до 15·50 зл.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Штутґартъ, 29 мая. Урядова ґазета оголошує, що станъ здоровля короля єсть вдоволяючій; горячка зменшила ся.

Москва, 29 мая. Въ роковины коронаціи царя, вôдслуживъ митрополитъ богослуженє, на котрôмъ були вел. кн. Серґій зъ женою. На принятє царя цѣле мѣсто украшено; въѣздъ на Кремль вôдбуде ся въ суботу.

Римъ 29 мая. Въ громадѣ Містербіянко (на Сициліи) настало въ наслѣдокъ пôдвысшеня мѣсцевого податку таке розъяренє що товпа людей напала на будынокъ громадскій и спалила єго.

Петербургъ, 29 мая. *Новоє Время* доносить, що деякй россійскй академіи духовнй выслали певне число своихъ выхованкôвъ на фільософічнй студіи до Єны, Ґетінґи и другихъ университетôвъ нѣмецкихъ.

Амстердамъ, 29 мая. Вчера вôдбуло ся торжественнє положенє угольного каменя королевою-реґенткою пôдъ новый шпиталь. Народъ витавъ реґентку и молоденьку королеву Вільгельміну ентузіястично.

Константинополь 29 мая. Приѣхавъ тутъ вчера рано вел. кн. Юрій. Въ имени султана повитали єго міністеръ дѣлъ заграничныхъ и великій майстеръ церемоній. Нинѣ буде вел. князь на торжествѣ Селамлику а вôдтакъ зробить візиту султанови. Безпосередно передъ єго выѣздомъ до Криму вôдбуде ся снѣданє въ Халэтъ-Кіоску. Вел. князь маєсь лѣпше єсть однакожь дуже слабый и потребує дуже шанувати ся.

Марта анѣ не писла лишь кинулась на мертве тѣло и стала єго цѣлувати та обôймила єго руками и такъ довго держала притуливши до себе.

Коли єи на силу вôдорвали вôдъ него, то єи лице, повне горя, було все ще такъ лагôдне и спокôйне якъ завсѣгды. Анѣ словомъ не вôдозвалась, анѣ однои слезы не пустила.

Вôдтакъ обернула ся, споглянула впослѣдне на мертвого и повалилась якъ нежива на землю.

Коли опôсля зновъ пôдняла ся, схопила якъ бы зелѣзными руками стару бабу за плечѣ та спытала єи якимсь несамовитымъ голосомъ:

Чого вы мене сюды привели? Зъ вôдкижь маю єго теперь выглядати?

Ажь теперь покотились єй струями слезы зъ очей.

П.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій

ИНСЕРАТЫ до „Народнои Часописи“ просимо пересылати до конторы пана **ЛЬЕООЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО** у Львовѣ, ул. Валова ч. 14. Цѣна стиха въ одноразовôмъ инсератѣ стоить 7 кр., при бôльше разовôмъ помѣщеню 6 кр. ôдъ стиха петитового. Пп. Купцѣ и Промышленники, котрî частѣйше будуть свои оповѣщеня умѣщати, одержують ôдповѣдный рабатъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.